

Francia segítség a magyar jobboldalnak

Európa egyik „legelitebb” országának népe hatalmas többséggel utasította el még a gondolatát is annak, hogy betagozzák az Európai Unióba. Ami a bal-liberálisoknak még keserűbbé teszi a pirulát: a közvélemény-kutatók – mint jobboldali győzelmeknél menetrendszerűen megtörténik – megint alaposan „félremérték”.

LOVAS ISTVÁN

Milka tehénéknél két hónapja még egyenlőnek jelezték a „nem” és az „igen” tábor erejét, de a referendum előtt is csupán enyhe „nem” győzelmet jeleztek. A Népszabadság félreverte a harangot: mindez a szélsőjobbnak használ, írták. A Kossuth Rádió sunyi és lusta berlini tudósítója, Bedő Iván szándékosan kente el a svájci népszavazás várható eredményének következményeit. A hatás elemzését illetően kettejük közül a hisztérikus Népszabadságnak volt igaza. A dánok után most a svájciaknak is az a véleményük, hogy a brüsszeli központosság túlzott mértékű lett. Európa legcivilizáltabb népei kezdenek nemet mondani szuverenitásuk feladására.

Ehhez jön az a példátlan ítélet, amelyet március 6-án az Európai Bíróság hozott Bernard Connolly, egy brit közgazdász ügyében, akit brüsszeli EU-állásából kidobtak, mert Európa rothadt szíve címen 1995-ben megjelentette könyvét a monetáris unió ellen. A bíróság Brüsszelnek adott igazat. A mereven EU-ellenes brit konzervatív lap, a Daily Telegraph az ítéletet kellő undorral kommentálva megemlítette, hogy az ellene mond a brit precedensjognak és mindannak, amit az utóbbi 50 évben szólásszabadság terén a kontinentális jog elért. Ugyanis az ítélet alapján ettől kezdve nemcsak EU-hivatalnokok szólásszabadságát korlátozhatják, hanem az EU-tagországok állampolgárait is abban, hogy EU-intézményeket és -politikuskat bíráljanak.

A zámolyi romák ügyében oly hangos helyi jogvédők – és persze a balliberális lapok is – az ügyről mélyen hallgattak.

A konzervatív oldalon ez az igazi szerencseje: a liberálisok folyamatosan túlfeszítik a húrt. Az inga nagy sebességgel van visszalenyúlóban.

Magyarországon is szinte jobboldali robbanásról beszélhetünk. Az egyetemeken, ahol a kilencvenes évek elején az SZDSZ tarolt, ma már alig tartja pozícióját egy-két szakon (szociológia és társai). Az orvosi egyetemeken a „liberális” szó a „műhibánál” is súlyosabb el-

bírlás alá esik. A „Jobbik” nevű jobboldali diákmozgalom futótűzként terjed. Az árvíz alatt Bolgár György betelefonálós műsorába elég volt belehallgatni, ha valaki szondázni akarta, milyen tapinthatóan fordult meg a „közvélemény”, noha az Egyesült Államokból már régóta ismert jelenség, hogy a konzervatív műsorvezetők által vezetett betelefonálós műsorokba lényegesen több konzervatív, a liberális talk showkba pedig lényegesen több liberális felfogású hallgató telefonál. (Bolgárt ideje lenne védelem alá helyezni, akár egy kihalásra ítélt felfutóbú, annyira átlátszóvá vált már ideológiája, és így – a lénye keltette irritáció miatt – jelentős hasznát kezd hajtani a jobboldalnak.)

De az igazi robbanást, meglehetősen váratlanul, Wittner Mária kataritikus beszéde okozta. Hogy mekkora érzelmeket váltott ki, azonnal jelezte az index.hu internetes fórum róla szóló topicja. Valahogyan, tíz évvel a rendszerváltás után, ez volt az a beszéd, ami miatt még a politikailag semlegeseknek is valahogy „bekattant” a dolog. Hogy itt egy olyan párt ül a parlamentben, amelynek tagjai az átörökölt vagyon mellett iszonyatos terheket is átörököltek.

És akkor még az „ügyekről” nem is szótunk. A szocikat pénzelő szánalmas Stadler, és mindenekelőtt a zámolyi romák ügyéről.

A zámolyi ügy hosszú időn át Magyarország O. J. Simpson-ügye lesz. Benne van egész Magyarország, ahogyan a Simpson-féle gyilkosságban egész Amerika. Az is valódi mai Magyarország, ahogyan a Janès Intelligence Digest hatalmas port felvert cikkére a Magyar Nemzet teljesen véletlenül bukkant rá, holott egy fordított helyzetben Nikolits „Palikám, majd vegyétek észre, hogy a janes.com-on van egy fantasztikus cikk” felkiáltással szívárogtatott volna Eötvös Pálnak, a Népszabadság fő emberének a megjelenés napján. De Demeter – ő is antalli örökség – nem szívárogtatott. Ő csak olyat nyilatkozott az A Hét c. műsornak, amely miatt egy jó ideig nem tud munkájára koncentrálni, bizottsági meghallgatásokra való felkészülése miatt. Ugyanis teljesen feleslegesen

elkottyantotta – és azt a jó Demeter Ervin nyilván ma sem érti, hogy miért feleslegesen –, hogy Londonban járt brit kollégáinál. Aminek ugyan a Janès cikkhez az égvilágon semmi köze (annyi eszet, amennyi ehhez kellett volna, nehéz lenne feltételezni a magyar titkosszolgálatról, főként ha valaki elolvassa most publikált, a kora hetvenes évek nyelvezetét idéző évkönyvüket), de azt sikerült elérnie, hogy felesleges meghallgatásoknak tette ki magát itthon és néhány szemöldökfelvornásnak Londonban.

A sajtó is tökéletesen hozta posztkommunista formáját. A reakciók nyomán mintha időgéppel tértünk volna vissza a kádári időkhöz. A Justi László műsorában sajtóbeszélgetésen részt vevő Aczél/Acsádi Endre, Bolgár György és Mészáros Tamás azonnal a régi főnök, Putyin mellé állva hessegette el annak akár gondolatát is, hogy a már Churchill által is igen nagy becsben tartott, közmondásosan jól informált lap netán most sem a levegőbe cikkezik. A balliberális sajtó természetesen – és zsigerileg is – azonnal a franciák, a zámolyi, részben gyilkossággal gyanúsított, pozitív diszkriminációs kedvezményekkel elhalmozott romák és a Kreml-szál elvetése mellett foglalt állást.

A cikket a balliberális sajtó pechére a Magyar Nemzet szombaton publikálta. Vagyis vasárnap az ellentábornak csak a dühtől való fuldoklás jutott. És felső fokon ideges telefonok. Hétfőn, amikor az ügyről – a Vasárnapi Újság és az A Hét után – először voltak kénytelenek írni, a bolsevizmusban szocializált gyakorlat szerint tették. A Népszabadság és a Magyar Hírlap, amelyek legalább megértették, hogy nem dughatják el az ügyet, a címdalon jöttek ki a sztorival. A Népszabadság Melyik titkosszolgálat használja fel a zámolyi romákat? c. cikkében már a címben is azonnal kommentárral kezdett. A cikk – hűen a lap szabadrépes gyökereihez – ennek megfelelően kezdődött: „Kétségek fogalmazódtak meg azzal kapcsolatban, milyen titkosszolgálati forrásokra alapozta információját a londoni ...”. Vagyis nem az esemény egyszerű, nyugodt leírásával. A Magyar Hírlap szintén címdoldali cikke bizonyította, hogy a zsigerek és szocializációk egyforma torzításra vezetnek, mindegy, mi a neve a lapnak: Moszkva cáfolja szerepét a romák kivándorlásában címmel ez a lap sem az alapinformáció megismertetésével, hanem a kétely elültetésével kívánta – nagy testvérehez hasonlóan – manipulálni ki-

csiny olvasótáborát. „Egy orosz diplomáciai forrás tegnap lapunknak komolytalannak nevezte, hogy a KGB utódszervezete bujtotta volna fel a magyarországi romákat a kivándorlásra, *Krasznai József*, a zámolyi romák szószólója szerint nem az orosz, hanem a magyar titkosszolgálat az...” – kezdődik a cikk, amely a megnevezett tolvaj által természetesen névtelenül adott, tagadó információra hivatkozik, majd magára az eszközre, Krasznaira. A legszálnalmasabb a Népszava volt, amelyben **Eörsi István** publicisztikája („bolsi-zsidó összeesküvés, hahaha”) helyettesítette a híreket. A bámulatosan zsugorodó napilap az ósztalinista költő beintésére egyszerűen nem tekintette hírnek sem az eredeti Janès cikket, sem azt, hogy maga a titkosszolgálatok feje megszólalt az ügyben. (A Népszava persze csak egy napot szusszanhatott – kedden már neki is foglalkoznia kellett az ügygel.)

Ezután jött a „damage control”, a kárenyhítési fázis, illetőleg annak kísérlete. Csakhogy – a balliberális lapok felháborodására – a brit lap kitartott állítása mellett, bárhogy igyekeztek kinyaggatni belőle legalább egy szót, amelyet félreértelmezhettek volna. Olyannyira, hogy március 9-én – e cikk megírásának napján – a Janès egy újabb cikket jelentetett meg, amely már a magyarországi visszhanggal is foglalkozik, valamint azzal, hogy az izraeli kapcsolat az ügyben nehezen vitatható.

Közben persze történt egy és más Strasbourgban. A franciák hirtelen 8 romának politikai menedéket adtak. Mintha a kígyó csípte volna meg őket a brit lap cikkének publikálása után. Aki akár felületesen is ismeri a francia ego nagyságát, ebben a magyarázatban nemigen kételkedik. Aki pedig elhiszi azt, amit a Quai d'Orsay magyarázatként szokott meglepetést keltő sakkhúzásaihoz mellékelni, még azt is elhiszi, amikor netán a párizsi külügy „nevetségesnek” nevezi majd azt, hogy ilyen villámgyorsan döntöttek volna a publikációt követően. (Mellékesen jegyezzük meg, hogy a cikk eredetileg február 26-án jelent meg.)

Egy biztos. A magyar társadalmat elképesztő döntés külhoni negatívuma mellett annak belpolitikai hasznát egyértelműen a jobboldal aratta le. Az MSZP és SZDSZ az őket most már sírba tevő publicistái révén is oly mértékben azonosította magát a zámolyi romák ügyének igazával a választók szemében, hogy onnan már nincs visszaút. Talán nem is volt rossz, hogy a franciák így döntöttek. Sőt, az EU-szkeptikusok is dörzsölhetik a kezüket. Nem mintha Brüsszel ne találná meg mindig azt az okot, amellyel késleltetheti csatlakozásunkat, ha az ügy felel meg érdekeinek. ■